

NANEBOVZATIE PANNY MÁRIE

Pod nanebovzatím Panny Márie rozumieme jej prechod s telom i s dušou do slávy zmŕtvychstaleho a nanebovstúpeného Krista. Takto sa nepoškvrnená Matka aj telesne podieľa na oslávení svojho Syna. Na nej sa bezodkladne spĺňa to, čo Kristus získal svojím zmŕtvychvstaním pre tých, čo sú spojení s Bohom a čo sa na nich splní pri druhom Kristovom príchode.

Náuka o nanebovzatí Panny Márie je záväzný článok viery (dogma), ktorý na žiadosť takmer všetkých biskupov na svete vyhlásil pápež Pius XII. 1. novembra 1950. Slová vyhlásenia sa nachádzajú v dogmatickej bule "Munificentissimus Deus" a hovoria: "Nepoškvrnená a ustavične panenská Božia Matka Mária bola po ukončení svojho pozemského života s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy".

Výsada nanebovzatia preblahoslavennej Panny vyplýva z jej bezhriešnosti (milostiplná) a z jej božského materstva. Ako milostiplná a matka Božieho Syna nikdy nepodliehala hriechu, a preto nemala podliehať ani trestu za hriech, ku ktorému patrí utrpenie a smrť. Takto uvažovali aj niektorí starokresťanskí teológovia, ktorí sa pri nedostatku správ o smrti Panny Márie nazdávali, že nezomrela, ale bez smrti prešla z časného do večného života.

Na druhej strane však evanjeliá predstavujú Ježišovu Matku ako solidárnu so svojimi ľudskými bratmi a sestrami a ako najbližšiu spolupracovníčku Ježiša Krista v jeho vykupiteľskom diele. Preto sa podriaďovala ustanoveniam židovského zákona, preto sa stala Kristovou Matkou, preto ho vychovávala, preto ho sprevádzala do chrámu a na verejné účinkovanie, preto stála pri ňom pod krížom, preto očakávala s apoštolmi zoslanie Svätého Ducha. Hoci novozákonné spisy nehovoria nič o jej smrti, dá sa predpokladať, že aj v tom bola solidárna s ostatnými ľuďmi a podobná svojmu Synovi, ktorý dobrovoľne prijal ťažkú smrť a urobil ju nástrojom vykúpenia.

Ako však Kristovo bezhriešne telo po časnej smrti nepodľahlo rozkladu, ale Božou mocou ožilo neporušiteľné a tak vstúpilo do nebeskej slávy, podobne aj o bezhriešnom tele Kristovej Matky, ktoré bolo živým príbytkom Božieho Syna, Cirkev verí, že ho Boh vzkriesil a oslávené prijal k sebe. Takto sa Matkin starostlivý pohľad, ktorým sprevádzala Syna pozemským životom, premenil na oblažujúci pohľad na osláveného Božieho Syna, ktorý neprestal byť jej Synom.

Vieroučná konštitúcia 2. vatikánskeho koncilu o Cirkvi "Lumen gentium" (Svetlo národov) hovorí v ôsmej kapitole: "Nepoškvrnená Panna, uchovaná od akejkolvek škvrny dedičnej viny po skončení tohto pozemského života bola s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy a Hospodin ju povýšil za kráľovnú vesmíru, aby sa ešte viac stala podobnou svojmu Synovi, Pánovi pánov a víťazovi nad hriechom a smrťou." (LG 59)

Pôvodný názov sviatku nanebovzatia bol po latinsky "dormitio" (usnutie), po grécky "koimézis", po starosloviensky "uspenie". Tak sa nazýva aj svätyňa na Sionskom vrchu v Jeruzaleme. Hoci niektorí starší svedkovia cirkevnej tradície sa nazdávali, že Panna Mária dokončila svoj pozemský život pri sv. Jánovi evanjelistovi v Efeze, celkove prevládalo presvedčenie, že zomrela v Jeruzaleme, a to azda ešte pred konečným rozchodom apoštolov okolo r. 50.

Dátum 15. augusta na slávenie sviatku "Usnutia" určil byzantský cisár Maurikios (Mauricius), ktorý vládol v rokoch 582-602. V siedmom storočí preniesli tento sviatok do Ríma spolu s inými mariánskymi sviatkami východní mnísi. Za pápeža sv. Sergeja I. (687-701) bol už známy a mal slávnostnú podobu (sprievod s litániami). Neskôr názov "Dormitio" zmenili na "Assumptio in caelum" – Nanebovzatie.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Tizian: Nanebovzatie

*V deň súženia
kiež Pán ťa vyslyší a meno
Boha Jákovovho kiež ťa
ochraňuje!
Kiež zo svätyne
posiela ti pomoc, podoprie ťa
zo svojho Siona.
Kiež pamätá si všetky tvoje
dary a tvoju obeť prijme
láskavo.
Kiež dá ti, čo si tvoje srdce
žiada,
s láskou ti splní každý úmysel.
Kiež budeme sa tešiť
z tvojho víťazstva
a v mene nášho Boha
dvíhať zástavu.
Kiež Pán ti splní
všetky tvoje prania.
Viem, že Pán doprial víťazstva
pomazanému svojmu,
zo svätých nebies počul ho
a pomohol mu mocnou
pravickou.*

*Tí majú vozy, tamtí majú kone.
My máme Boha, mocní sme
Jeho menom.
Tí klesnú, tamtí odpadnú.
My zdvihneme sa,
pretrváme veky.
Pomáhaj, Pane, kráľovi
a počuj, keď Ťa voláme!*

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Nosné témy Ježišovho poslania

„Ide do tuhého,“ zavzdychala skupinka cykloturistov, keď zastavila na odpočívadle pred cestou, ktorá sa prudko dvíhala a budila strach. Niektorí dodali, že trasa do tohto bodu bola iba promenádou.

Slovenčina používa výraz (frazologizmus) „ísť do tuhého“, keď sa situácia stáva zložitejšou, vypätejšou a azda aj pravdiviejšou. Jednoducho je koniec „ľahším štartovacím odrazovým“ témam a nastáva čas na náročnejšie situácie. Už pri prvom prečítaní evanjelia 19. nedele je jasné, že v komunikácii medzi Ježišom a Židmi ide do tuhého. Niežeby Ježiš mal aj tzv. ľahšie témy, no teraz sa dostáva viac priestoru náuke, ktorá súvisí s Ježišovým pôvodom, jeho poslaním, obetou i s pokrmom, v ktorom sa nám dáva. Ježiš pripomína, že z vôle Otca sa stáva zmiernou obetou, ktorá zmieri ľudstvo s Bohom. Pripomína, že bude obetným Baránkom, ktorý sníma hriechy sveta a že celé generácie kresťanov vyjadria svoju hriešnosť pred svätým prijímaním: „Pane, nie som hoden...“ Židia mali svoju argumentáciu. Tvrdili, že iný vznešenejší pokrm ako Mojžišova manna na púšti neexistuje a že Ježišove rodinné korene sú im príliš dobre známe, než aby uverili v jeho zostúpenie z neba.

Z času na čas prehodnotíme napríklad svoju úprimnosť pri sviatosti pokánia! Čím viac máme kajúceho ducha a kajúce zmyšľanie, tým viac cítime, že Ježiš nás vedie k vážnejším témam svedomia. Aj my máme naporúdzi svoju argumentáciu. Hovoríme: „... veď to netreba brať až tak vážne!“ Pritom sme tiež schopní zľahčovať aj vážne skutočnosti, cez ktoré nás Boh oslovuje. Viac nám vyhovujú tzv. „letné“ témy, ktoré sú nezáväzná a nestoja nás veľa síl. Obsahom sviatosti pokánia nemá byť iba zopakovanie matérie minulých spovedí! Treba reagovať na svoje aktuálne slabosti, pády... Každá spoveď je novou udalosťou stretnutia kajúcnika s odpúšťajúcim Bohom. Ide o vážne skutočnosti, ktoré neznesú povrchnosť, plytkosť, nepripravenosť. Svedčí o tom i fakt, že iba vnútorne pripravený človek môže prijať Pánovo telo, ktoré nás pripravuje na večnosť. Spytujme si svedomie tak, ako keby sme sa pripravovali na večnosť. Spovedajme sa tak, ako keby bola večnosť predo dvermi. Prijímajme Pánovo telo s úmyslom, že chceme byť hodnými nebeského pokrmu vo večnosti. Túžme po Pánovi vrúcnu láskou zdokumentovanou v praxi života! Takýto prístup sa nám vyplatí! Prinajmenšom v tom, že keď „pôjde do tuhého“, v zmysle obnovy života, večnosť nebude pre nás poslednou inštanciou, ale príležitosťou vidieť Boha, ktorý poučuje každého, kto k nemu príde.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

V stredu 15. augusta 2012 budeme požehnávať byliny a kvety, ktoré sú symbolom milosti a čnosti, ktorými bola obdarovaná Panna Mária. Bylinky a kvety si môžete priniesť so sebou na sv. omšu.

V nedeľu 19. augusta 2012 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Prosba o Ducha

Prečo Ježiš trval na tom, aby učeníci prosili o Ducha? Naznačuje nám to jedna komická epizóda zo Skutkov apoštolov. Ježiš pomohol učeníkom prekonať krízu po ukrižovaní tým, že sa im zjavoval a všetko im vysvetľoval. Vidíme, ako ich viera rastie. Ale potom sa blíži chvíľa Ježišovho nanebovstúpenia a tesne pred ním mu opäť položia prostú otázku: „Pane, už v tomto čase obnovíš kráľovstvo Izraela?“ (Sk 1, 6).

Predstavujem si Ježišovu bezmocnosť: „Ja končím svoje poslanie, blíži sa čas odchodu, a oni sú stále úplne vedľa!“ Našťastie to tušil, preto im vraví: „Vráťte sa do Jeruzalema. Nič už nerobte a nikam nevychádzajte, dokiaľ na vás nezostúpi Duch Svätý.“

Čo si na nich cením - oni poslúchli! Nepovedali si:

„Ale či Ducha Svätého nemáme? Predsa nás poslúchali démoni, sem-tam sme niekoho uzdravili, kázali sme - opäť to nejakो pôjde...“ Nie. Oni počúvli, stiahli sa do ústrania a vytrvalo prosili o Ducha Svätého.

Myslím si, že niekedy nám chýba táto poslušnosť a vedomie, že bez Ducha to naozaj nejde.

Vojtěch Kodet „Učenie“

Sväté omše v 19.týždni cezročného obdobia (B)

13.VIII. pondelok «Slovenská»

18.00 Za + Štefaniu Jankovú

14.VIII. utorok Svätá omša zo slávnosti Nanebozratia Panny Márie

18.00 Za farníkov

Lektori: Blahová M., Jelínek E.

15.VIII.streda Nanebozratie Panny Márie-prikázaný sviatok

18.00 Za + Vendelína Janečka, rodičov a syna Jána

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

16.VIII. štvrtok

18.00 Za + Štefana Stojkoviča, manželku a ich rodičov

17.VIII. piatok

18.00 Za + Lýdiu Bednárikovú a rodičov

18.VIII. sobota

16.00 Sobáš s omšou Krchnák - Baxová

17.00 Sobáš s omšou Černík – Špeváková

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

19.VIII. 20.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za + Valentína a Angelu Radakovičových, syna, zaťov a vnuka Radka

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10.00 Za + Vdp. Rudolfa Granca, SDB

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

13.VIII. pondelok sv.Poncian, pápež a Hypolit, kňaz, mučeníci

14.VIII. utorok sv. Maximilián Kolbe, kňaz, mučeník

15.VIII. streda Nanebozratie Panny Márie – prikázaný sviatok

16.VIII. štvrtok sv. Štefan Uhorský

17.VIII. piatok sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. sobota sv. Helena

Veselosť svätcov

Páčia sa mi veselí ľudia. Ich veselosť je znakom toho, že Boh je s nimi a oni v ňom.
Abrahám a Santa Clara

Keď John Henry Newmann, neskorší kardinál, preberal vedenie časopisu „Rambler“, napísal lordovi Actonovi:

„Budeme sa usilovať o ovzdušie dobrého humoru a zdvorilosti. Kdeže má byť takéto ovzdušie dobrého humoru, ak nie medzi kresťanmi? Svätec, ktorý bol bol smutný, bol by veru smutný svätý. A to by bola smutná postava.“

Nečlovek nemá humor. Neľudská v človeku je jeho zloba. Príliš ľudská v človeku je jeho slabosť. Ale to ľudské v človeku je jeho schopnosť smútiť a smiať sa. Skutočnosť, že obidve tieto schopnosti dnes upadajú, dáva spôsobom obavy vzbudzujúcim, ba až alarmujúcim tušiť, že ľudskosť v človeku je ohrozená.

Ak je humor pečatou zrelého človeka, musí byť spoznatelný tam, kde je človek v poriadku. Takýto zdravý človek je svätec. On je človekom, akého chce Boh. Na svätcovi naozaj možno výstižne ukázať, čo znamená „hilaritas“ - veselosť. Pred rokmi, „v tvrdých a chudobných časoch“, napísal rothenburský biskup Paul Wilhelm Keppler knižočku (prvé vydanie 1909) so sľubným titulom „Viac radosti“. Tento nadpis, sľub i výzva zároveň, dnes nie je o nič menej aktuálny ako vtedy. Keppler tu zostavil celú galériu svätých. My sa uspokojíme s týmto výňatkom:

Svätý František Assiský. Svätý nie preto, lebo ho postavili do pózy „vždy veselého brata“, ktorý - plný sladkých melódii - použil dve palice namiesto husiel a sláčika, nie preto, že ho v romantických básňach povýšili na „brata vtáčikov“, alebo dokonca jeho veselosť mylne pochopili ako ľahkomyselnosť. Nie. Bol to muž, ktorý mal na tele Pánove rany, ktorého život bol bohato obdarený trpkosťou, sklamaním a neuznaním. Ale všetky správy jeho súčasníkov uisťujú o tom, že bol naplnený „takou veľkou radosťou“, že sa nemohol ovládať a nejasať. Trvalým svedectvom takej radosti, ktorá v stvorení miluje Stvoriteľa je jeho pieseň „Slnko, náš brat“ a jeho rehoľné pravidlá, ktoré od bratov žiadajú: „Nech sa chránia toho, aby navonok vyzerali smutní a pochmúrni, ale nech sa tešia v Pánovi, nech sú veselí a prívetiví.“ A bratovi, ktorý chodil s namrzenou tvárou, povedal: „Je možný iba jeden dôvod pre namrzenosť a tým je, že nie sme jedno s Bohom. Preto chod' a daj to do poriadku. Nás však svojou kyslou tvárou neobťažuj!“

A Johann Wolfgang Goethe sa pýta: „Kto je šťastný človek? Ktorý pochopí cudzie zásluhy a má radosť z cudzieho pôžitku.“

Napriek tomu!

Radosť - to je slnečná chvíľa, dostávame ju do daru.
Humor - to je slnečnica, musíme ju zasadiť a pestovať.
Max Rössler

Zaiste je pravdivá často citovaná veta: „Humor je, keď sa človek napriek tomu smeje.“ Toto „napriek tomu“ sa vzpiera tiesniacemu smútku, smutnej skúsenosti. Bráni sa vrtochom zlej nálady, zlostným pichnutiam. Nastupuje proti moci temnosti.

Šťastný je ten, kto proti hrozivej čierňave rozprestrie jasný smiech. Ale úsmev je aj dobrá obrana. Áno, v ňom

najviac zažiarí to tiché, teplé svetlo, ktoré naši predkovia nazvali „hilaritas“ - veselosť. Ona je pôvabná a žičlivý protiklad onej neresti, ktorej sa naši predkovia obávali ako hriechu: „pigritia“ - čierny, pochmúrny, bezútešný smútok.

Taká veselosť môže byť vlohou, v tom prípade patrí k najcennejším milostiam v našom živote. Častejšie však je úlohou, v tom prípade patrí k najdôležitejším cvičeniam na zvládnutie života. Lebo iba ten, kto rozumie svojej duši, sa dokáže - práve vďaka takej veselosťi - obetovať. A iba v obetovaní dokážeme získať svoj život!

Je taká radosť

Najkratšou cestou medzi dvomi ľuďmi je úsmev.
Henry Saka

Je taká radosť, ktorú svet nemôže dať, ani vziať. O nej spievali anjeli v betlehemskej noci, keď ľuďom zvestovali veľkú radosť (Lk 2,16).

Je taká radosť, o ktorej hovoril Pán, keď chcel, aby naša radosť bola „úplná“ (Jn 16,24).

Je taká radosť, pre ktorú apoštol „nie že by chcel panovať nad vašou vierou, ale prispieť k vašej radosťi“ (2Kor 1,24).

Je taká radosť, o ktorej hovorí sv. Pavol, keď píše z väzenia: „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!“ (Flp 4,4).

Radosť je znamením, že sme blízko svetla, povedala Edita Steinová.

Max Rössler „Objav radosť“

Aby bola vo vás moja radosť

(Jn 15,9-11)

Po čom človek najväčšmi túži? Po šťastí, po tom, čo sa nikdy neskončí, po tom, čo ho bude stále naplňovať. Ľudia to neustále hľadajú vo svojich životoch, niekedy na správnych, niekedy na nesprávnych miestach.

Kristus sľubuje neskutočnú radosť, ktorá nie je ľudská, ale jeho. Ak učeníci zostanú v jeho láske, sľubuje radosť, ktorej nikto nerozumie. Práve radosť môže byť tým najťažším v kresťanskom živote. Je azda najnáročnejším prejavom účasti na Božom živote, pretože vyžaduje celého človeka. Ak sa človek odrezáva zo životnej miazgy, nastáva v živote obrovská trhlina.

Ježiš povzbudzuje svojich učeníkov k odvahe vystúpiť zo seba a odovzdať sa jemu. Kto chce získať sám seba, musí sa odovzdať Bohu. Samaritánke sľubuje večnú vodu. Ľuďom z Kafarnauma večný chlieb života. Rybárom preplnené siete, judejským pastierom veľké stáda a zelené pastviny. Obchodníkom nekonečné cenné perly. A hoci teraz ani učeníci nechápu, neskôr ich naplní radosť z viery a poznania.

Človek dosahuje svoje naplnenie, plné bytie, len tým, že miluje, a miluje Kristovým spôsobom - bezhranične.

Božiu lásku, radosť, vieru si nemožno vydobýť vlastnými silami. Môžeme sa jej len podvoliť. Všetko je totiž darom. To je jediná cesta, ako zakúsiť živého Boha.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Láska lieči

Zo začiatku sa nám zdá, že sa im rozdávame, nakoniec však pochopíme, že oni obohatili nás.

Pápež Ján Pavol II.

V auguste roku 1992 sa jednému krásnemu páru narodilo dievčatko. Prvých šesť mesiacov malú Paige trápili koliky a celé dni a noci plakala. Rodičia jej láskavo hovorili „tá naša malá čertica“.

Bolo to krásne dieťa, malo veľké hnedé oči, jednoducho ste ho museli zbožňovať. Keď mala Paige rok, vyšplhala sa mi na kolená, a v tej chvíli si získala moje srdce.

V marci roku 1995 mi jej matka zavolała, že malá Paige má rakovinu a že odchádzajú do detskej nemocnice v Los Angeles.

Postupom času prichádzali čoraz smutnejšie správy. Obtelefonovala som všetkých priateľov a známych a prosila som ich, aby sa za ňu modlili.

Paige najprv absolvovala chemoterapiu, potom ožarovanie a napokon začiatkom októbra 1995 sa podrobila transplantácii kostnej drene.

Napriek všetkým problémom bolo dievčatko vždy veselé a milé, hoci malo len tri roky. Získalo si srdcia všetkých lekárov a sestier. Matka sa nepohla od jej postieľky, verila, že jej nesmierna láska Paige pomôže a jej dcérka sa uzdraví.

31. októbra 1995 sa Paige vrátila domov. Zázrak, za ktorý sme sa všetci modlili, sa udial. Lekári boli prekvapení, ako rýchlo zareagovalo jej telo na liečbu a ako statočne sa držala.

Paige nám však pripravila ešte jedno prekvapenie.

Celé mesiace, kým bola v nemocnici, som pre ňu zbierala darčeky a čakala som, kedy nadíde deň, keď budem vidieť, ako si ich prezerá.

Keď otvorila zázračnú tašku plnú darčiekov, zistila, že sú tam aj hračky, aké už má. Navrhla som jej mame a otcovi, že ich môžu vrátiť a namiesto nich si Paige môže vybrať iné. Vtedy sa tichým hláskom spýtala mamy, či by tie hračky nemohli dať do veľkého koša a zaniest' pred obchod, aby sa potešili aj iné deti. Na tvári jej matky sa zračila hrdosť.

Vtedy som pochopila, akú moc má láska. Láska lieči - lieči aj toho, kto ju rozdáva, aj toho, kto ju prijíma.

Janine Crawfordová

Jack Canfield a spol. „Slepačia polievka pre duše, ktoré sa nevzdávajú“

Rok nad evanjeliom

Pane, Pane

Niektorých ľudí omrzela hriech a potom vzdychajú. Niektorým sa nespĺnili ich očakávania, sú sklamaní a trocha zmäknú. Rozpadli sa im ilúzie a oni si hovoria: Bože, ten život! A myslia si, že keď vyslovia slovo Bože, už sú veriaci a plnia si po rokoch znova povinnosť. Za čím však vzdychajú? Za svetom, ktorý im pre vek alebo pre chorobu uniká? Za mladosťou? Sú presýtení a myslia si, že sú nábožní. K náboženstvu sa však obracajú len z núdze. Čím je pre nich Boh? Veľmi vyblednutým obrazom. A čo mu ponúkajú? Vzdychanie ešte nie je ľútosť ani láska, ani modlitba. V sklamaní a v bolesti vzdychá aj ten, kto neverí v Boha. A len čo sa uzdraví, prestane vzdychať a vráti sa k svojmu predchádzajúcemu spôsobu života.

Ľudia ľutujú svoj osud, ale nemrzí ich, že urazili Boha. V strede svojej pozornosti majú stále samých seba. Srdcom

nie sú pri Bohu ani pri ľuďoch. Samotné slová, čo ako nábožné, potom nezavážia. Sú bez ceny. Vo vzťahu k Bohu nejde o výrečnú zbožnosť ani o výrečnú modlitbu. Ide o postoj celého človeka. „Nie každý, kto mi hovorí: ‚Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca...‘ (Mt7,21).

Nestačí ani priznávať sa ku Kristovi a vysloviť kde-tu nejaký obdiv pre jeho evanjelium. Nestačí sympatia. V divadelnej hre Ježišov proces sa pýtajú Piláta: „Akú mienku mal Ježiš o vás, o Rimanoch?“ Pilát hovorí: „Pamätám sa na tú jeho slávnú odpoveď, keď mu ktosi podhodil zákerne otázku o dani. Vtedy povedal: ‚Cisárovi cisárovo, Bohu Božie!‘ To je už odpoveď! Jasná a presná! Človek by povedal, že ju vyslovil skôr Riman ako Žid!“ Nato sudca hovorí Pilátovi: „Teda bol vám sympatický... Prázdna sympatia - jednako ste ho vydali na smrť...“

Popri všetkom záujme a sympatii nezrádzame aj my? Keď ide naostro, necúvam? A najmä - žijem od ranného prebudenia naozaj srdcom pri Kristovi?

Koľko ste sa modlili, na koľkých svätých omšiach ste boli? Možno aj takáto otázka padne pri poslednom hodnotení. Ale možno len preto, aby sa jasne ukázalo, že to všetko bolo takmer nanič, lebo sme to nepremenili v činy. My predsa presne vieme, o čom sa bude hovoriť pri poslednom súde. Je to jedna z najzreteľnejších stránok evanjelia: „Bol som hladný, smädný... a dali ste mi.“

Dom na skale

Učenci, medzi ktorými je i Judáš, majú chápať svoje poslanie nielen zo dňa na deň, ale pred tvárou večnosti. To, čo stavajú, má pretrvať večnosť. Nič podstatné v ich živote nesmie zlyhať, nič základné nesmie zneužiť, na ničom strokotat'. To nebude ľahké. Ťažkosť, prekážok, búrok a víchríc bude v živote mnoho. Ježiš ich na to upozorňuje.

Stavať dom na skale značí mať istotu, že stojí na pevnom fundamente a že sa nezrúti. Ale dom postavený na piesku? Budova viery a života veriaceho musí pevne stáť, aby sa nezrútila. Život veriacich musí byť budovaný na Bohu, na jeho vôli a milosti, na večnosti. Skalou je Kristus, Pán času i večnosti. Keď robíme niečo vo viere a z viery, nerobíme to len na určitý čas a pre tento život. Robíme to pre večnosť.

Pravda, dom na skale akoby bol viac vystavený živlom prírody. Je pevný, ale aj vystavený útokom. Chvíľami sa zdá, akoby sa proti nemu všetko sprisahalo. Chalúпка skrytá v doline je chránená zo všetkých strán, nenápadná a takmer neviditeľná. Dom na skale vidno. Útočia naň lejaky, vetriská a blesky. Ale drží pevne.

Aj proti budove viery a života veriaceho útočia mnohé sily. Veriaci človek sa často stáva terčom útokov. Je vystavený ťažkostiam znútra i vonka. Vzbudzuje pozornosť už tým, že verí. Ak sa zrúti, ukázalo sa, že bol postavený na piesku - povrchno, bez modlitby a bez pokory, len pre zisk a čisto ľudskú prestíž a záujmy. Ak vydrží, je to znak, že bol postavený na Bohu, ktorý ho chráni.

Nestavajme svoj život na sebe samých, pre seba a na dôvere v seba. To by bolo žalostne málo. Stavajme svoj život na Bohu, na Božom slove, na dôvere v ukrižovaného a vzkrieseného Pána, na modlitbe, sviatostiach a vernosti Cirkvi!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostoe Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku